

Lakatos György világhírű fagottművész vendégszereplésével a hétvégén folytatódott a [Pannon Filharmonikusok](#) „Segítség komolyzene című sorozata, mely elsősorban a jövő hangverseny látogatóinak szólt. Egy különös, és szóló szerepkörben ritkán hallható hangszerrel ismerkedtek meg a résztvevők a Nevelési Központ színháztermében - a fagottal. A híres vendég Rossinin keresztül a TV Maci magyar gyerekek számára ismerős dallamáig röpitett hallgatóságát, sőt, még azon is túl!

Képünkön Lakatos György játszik az ANK színháztermében.

Most már azt kell mondjam, a szokásos humorral fűszerezte az estét Bujtor Balázs koncertmester, László Csaba színművész és Vass András a zenekar állandó karmestere. A Rossini élete és munkássága körül zajló játékos kérdezz-felelek játék számos nyereséggel lepte meg a jól válaszoló gyerekeket, akik a játék mellé remek zenei illusztrációkat is kaptak.

Ebbe a trióba lépett be Lakatos György, akinek ez a szerep nem idegen, hiszen négy gyermeke van, akikkel sokat játszik és muzsikál odahaza. A koncert előtt

kérdeztem őt arról, hogy miként is lesz valaki a fagott elismert, nemzetközileg is jegyzett mestere?

- Gyakran hívják hasonló műsorokba?

- Igen, de nagyon szívesen veszek részt ezeken, hiszen csodálatos dolog játszani a szavakkal, a hangokkal az ifjúsági közönség előtt. Évek óta résztvevője vagyok az ország különböző pontjain az ilyen típusú előadásoknak. Sajnos azt kell tapasztalnom, hogy a fiatalok között a komolyzene kifejezésnek pejoratív a jelentése. Ódzkodnak, idegenkednek a műfajtól, pedig elsősorban a megismerés hiánya az, ami eltávolítja őket ettől a zenei műfajtól. Pedig ahogy a hétköznapiakban, úgy a komolyzenében is van vidámság, öröm és szépség, csak találkozni kell vele. Ebben nekünk is van felelősségünk, ezt a Pannon Filharmonikusok nagyon helyesen felismerték és létrehozták ezt a produkciót, ami szemmel láthatóan nagyon jól működik. Közel kell engednünk magunkhoz a gyerekeket, nem egy húsz méterre lévő színpadon kell magyarázni a zene szépségéről, hanem a közvetlen közelükbe, karnyújtásnyira tőlük. Ehhez sokszor egy jó mese, vagy történet, egy kinyújtott kéz, egy biztató mosoly elegendő és máris feltárul a gyerek előtt az a világ, amelyiket eddig nem, vagy kevésbé ismert.

- Fiatalon kezdte ön is a zenei pályát, a hangszerválasztásról beszélne nekünk?

- Tipikus polgári családban nőttem fel, ahol teljesen egyértelmű volt, hogy a másik két testvéremmel együtt zenét tanulunk. Természetesen, engem sok minden érdekelt gyermekkoromban, a teknősbékák tartásától kezdve a kosárlabdán keresztül a bélyeggyűjtésen át ezer dologgal foglalkoztam. Zenei

téren is kalandoztam a gitár, a furulya és még sok minden között, amikor a zeneiskolai tanárom megkérdezte az apámat, hogy mit szólna hozzá, ha fagottoznék, mivel ez a hangszer most éppen hiányzik náluk. Otthon megbeszéltük és én úgy döntöttem, hogy kipróbálom. Túlságosan sok ismeretem nem volt a hangszerről, ezért az első három-négy év ennek a jegyében, részemről kissé komolytalanul telt el. Amikor 16-17 éves lettem, akkor tettem fel magamnak a kérdést, hogy most foglalkozzam vele komolyan, vagy hagyjam az egészet és menjek el csillagásznak, mivel matematika-fizika szakon tanultam Kalocsán a gimnáziumban és nagyon érdekelt ez a terület. Egyébként szinte mindenben ügyesebb voltam, mint a fagotkozás. A végső döntést viszont egy koncert adta meg nekem, ahol végtelenül rosszul játszottam, úgy is mondhatnám, hogy leégtem a közönség előtt. Ez után gondoltam úgy, hogy jó lenne ezt is komolyabban venni, hogy ebben is sikeres legyek. Elvittek a szüleim szakértőkhöz, hogy mondják meg érdemes-e nekem belevetni magam a fagotkozásba és rémületes eredmény született. Egy híján mindenki azt mondta, hogy menjek csak szépen csillagásznak, nagyon szép szakma az. Egyedül *ifjabb Hara László* mondta azt, hogy *vágjunk bele, később ő lett a mentorom, mesterem is, de ez egy későbbi történet. Ezek után pedig a konok, kemény természetem segített abban, hogy fagottos legyek, mivel ez után összeszedtem magam és komolyan kezdtem foglalkozni a zenetanulással.*

- **A Pannon Filharmonikusokkal milyen régi a kapcsolata?**

- Nem most játszom velük először, ráadásul nagyon szeretek Pécsre jönni és ezt nem udvariasságból mondom. Nagyon szép a belváros, a kis utcák és a méretük is emberléptékű. Imádok itt sétálni és nézegetni a régi épületeket. A mediterrán hangulat pedig megérint, jelen van Pécsen, ráadásul remek helyek vannak, ahová be lehet ülni, egyszóval nagyon tetszik a város. A fügefák kimondottan kedvesek számomra, a nagymamámat juttatják eszembe, aki zágrábi származású, ahol gyerekkoromban szintén ilyen fákat láttam, a lakóhelye közelében. Nagyon sok embert megismertem Pécsen, régebben sokat koncerteztem a Művészetek és Irodalom Házában, de zsűriztem is fagott versenyeken itt, és talán ezért sem idegen nekem Pécs. Elárulok egy titkot, még az unokahúgom is a Pannon Filharmonikusoknál játszik, ebből is látszik, hogy

nagy zenész család vagyunk. Kicsit hazajövök ide és ez egyáltalán nem közhelyként értendő!

- Reméljük, hogy a következő koncertje már nem a POTE aulájában lesz!

- Most szólt nekem Horváth Zsolt a zenekar igazgatója, hogy az új koncertterembe is meghív, amit decemberben adnak át. Bár csak képeken láttam az épületet, de így is nagyon tetszett és nagy örömmel jönnék játszani ide!

- Izgalmas darabot játszott Pécsen, ön hogyan értékeli a koncertet?

- Rossini fagott versenye magyarországi ősbemutató, így már ez is egyfajta érdekesség. Az is krimiszerű, hogy Rossininek még mindig találnak eddig fel nem fedezett művét, mint például ezt. Persze Olaszországban mindig van egy lefalazott szoba, ahol egy asztalon az elszáradt kenyerek között fekszik egy opera, vagy mise, jelen esetben pedig egy fagott verseny, ez így működik arrafelé. Ezt a partitúrát egy remek olasz fagottos adta ki, és amikor felkértek erre a pécsi koncertre úgy gondoltam, hogy nagyon jó kis darab ez, ezt fogom eljátszani. Egyébként a mű tipikus Rossini alkotás, nagyon opera-szerű, élvezetes, dallamos zenemű. A próbán nagyon jól összedolgoztunk Ola Rudner svéd karmesterrel, akinek azért ne felejtjük el, hogy Végh Sándor volt a mestere, tehát magyar vonatkozás is van az életében – természetesen nem csak ezért, kiváló karmester. Jó a darab, jó a karmester kiváló a közeg ahol játszunk, én úgy érzem ennél többet nem is kívánhatok!

A TV Maci és a világhír

Írta: Bereczki Lajos
